

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (czwarta izba)

z dnia 8 lipca 2020 r.*

Dumping – Przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chin – Zobowiązania – Dopuszczalność – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/2146 – Unieważnienie faktur w ramach zobowiązania – Stosowanie w czasie nowych przepisów

W sprawie T-110/17

Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd, z siedzibą w Changzhou (Chiny), którą reprezentował adwokat Y. Melin,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali N. Kuplewatzky i T. Maxian Rusche, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez

Radę Unii Europejskiej, którą reprezentowała H. Marcos Fraile, w charakterze pełnomocnika, tę zaś wspierała adwokat N. Tuominen,

interwenient,

mającej za przedmiot żądanie oparte na art. 263 TFUE i zmierzające do częściowego stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/2146 z dnia 7 grudnia 2016 r. w sprawie wycofania przyjęcia zobowiązania w odniesieniu do dwóch producentów eksportujących zgodnie z decyzją wykonawczą 2013/707/UE potwierdzającą przyjęcie zobowiązania złożonego w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej na okres obowiązywania środków ostatecznych (Dz.U. 2016, L 333, s. 4) w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącej,

SĄD (czwarta izba),

w składzie: H. Kanninen, prezes, J. Schwarcz (sprawozdawca) i C. Iliopoulos, sędziowie,

sekretarz: P. Cullen, administrator,

* Język postępowania: angielski.

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 30 stycznia 2019 r.,
wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 Skarżąca, spółka Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd, produkuje moduły fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego i eksportuje je do Unii Europejskiej.
- 2 W dniu 4 czerwca 2013 r. Komisja Europejska przyjęła rozporządzenie (UE) nr 513/2013 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 182/2013 poddające rejestracji przywóz tych produktów pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013, L 152, s. 5).
- 3 Decyzją 2013/423/UE z dnia 2 sierpnia 2013 r. przyjmującą zobowiązanie złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013, L 209, s. 26) Komisja przyjęła zobowiązanie cenowe (zwane dalej „zobowiązaniem”) złożone przez chińską izbą gospodarczą ds. przywozu i wywozu maszyn i produktów elektronicznych (zwaną dalej „CCCME”) w imieniu skarżącej i kilku innych producentów eksportujących.
- 4 W dniu 2 grudnia 2013 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła również rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1238/2013 nakładające ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013, L 325, s. 1).
- 5 W dniu 2 grudnia 2013 r. Rada przyjęła również rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1239/2013 nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013, L 325, s. 66).
- 6 Artykuł 3 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013 przewidują, używając takich samych sformułowań, że Komisja może zidentyfikować transakcje, dla których „dług celny powstaje w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu” w sytuacjach, w których przyjęcie zobowiązania cenowego zostaje wycofane.
- 7 Decyzją wykonawczą 2013/707/UE z dnia 4 grudnia 2013 r. potwierdzającą przyjęcie zobowiązania złożonego w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej na okres obowiązywania środków ostatecznych (Dz.U. 2013, L 325, s. 214) Komisja potwierdziła przyjęcie zobowiązania, zmienionego na wniosek CCCME, na rzecz chińskich producentów eksportujących. W dniu 10 września 2014 r. Komisja przyjęła decyzję wykonawczą 2014/657/UE przyjmującą wniosek złożony przez grupę producentów eksportujących wraz z CCCME w sprawie wyjaśnień dotyczących realizacji zobowiązania, o którym mowa w decyzji wykonawczej 2013/707 (Dz.U. 2014, L 270, s. 6).

- 8 Całkowita stawka celna ad valorem mająca zastosowanie do przywozu ogniw i modułów fotowoltaicznych pochodzących z Chin dla współpracujących spółek nieobjętych próbą, które zostały wymienione w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i w załączniku 1 do rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013 wynosi 47,7%. Odpowiada ona cłu antydumpingowemu w wysokości 41,3% (art. 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013), do którego dodaje się cło wyrównawcze w wysokości 6,4% (art. 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013). Przywóz, wobec którego przyjęto zobowiązania i który jest objęty decyzją wykonawczą 2013/707, jest zwolniony z tych ceł na podstawie art. 3 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013.
- 9 Pismem z dnia 11 października 2016 r. Komisja poinformowała skarżącą, że zamierza wycofać wobec niej przyjęcie zobowiązania, wskazując podstawowe ustalenia i względy, na których się oparła. Do pisma tego załączono ogólne sprawozdanie informacyjne i szczególne sprawozdanie dotyczące skarżącej.
- 10 W szczególnym sprawozdaniu dotyczącym skarżącej Komisja wskazała, że zamierza wycofać przyjęcie zobowiązania, oraz w tytule 4 „Unieważnienie faktur w ramach zobowiązania” poinformowała skarżącą, że zamierza, po pierwsze, unieważnić faktury w ramach zobowiązania towarzyszące sprzedaży na rzecz importera i, po drugie, nakazać organom celnym odzyskanie długu celnego w przypadku nieprzedstawienia przez skarżącą ważnych faktur w ramach zobowiązania w chwili przyjęcia zgłoszenia do procedury dopuszczenia do swobodnego obrotu towarów.
- 11 Pismem z dnia 28 października 2016 r. skarżąca przedstawiła uwagi dotyczące sporządzonych przez Komisję ogólnego sprawozdania informacyjnego oraz sprawozdania, które się do niej odnosi. Wyjaśniała w istocie, że Komisja nie jest uprawniona do unieważnienia faktur ani do nakazania organom celnym poboru ceł, tak jak gdyby żadna faktura w ramach zobowiązania nie została przedstawiona. Zdaniem skarżącej oznaczałoby to w rzeczywistości nadanie mocy wstecznej wycofaniu zobowiązania.
- 12 Komisja potwierdziła swoje stanowisko w rozporządzeniu wykonawczym (UE) 2016/2146 z dnia 7 grudnia 2016 r. w sprawie wycofania przyjęcia zobowiązania w odniesieniu do dwóch producentów eksportujących zgodnie z decyzją wykonawczą 2013/707 (Dz.U. 2016, L 333, s. 4; zwanym dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”), przyjętym na podstawie art. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21; zwanego dalej „podstawowym rozporządzeniem antydumpingowym”) i art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 55; zwanego dalej „podstawowym rozporządzeniem antysubsydyjnym”).

Postępowanie i żądania stron

- 13 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 lutego 2017 r. skarżąca wniosła rozpatrywaną skargę.
- 14 W dniu 22 maja 2017 r. Komisja złożyła w sekretariacie Sądu odpowiedź na skargę.
- 15 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 23 maja 2017 r. Rada wniosła o dopuszczenie jej do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji. Strony główne nie przedstawiły uwag w tym względzie.
- 16 Postanowieniem z dnia 10 lipca 2017 r. prezes czwartej izby Sądu dopuścił Radę do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji.

- 17 Rada złożyła uwagi interwenienta w dniu 27 lipca 2017 r.
- 18 W piśmie skierowanym do sekretariatu Sądu w dniu 12 września 2017 r. Komisja poinformowała, że nie ma uwag w przedmiocie uwag interwenienta.
- 19 W dniu 12 września 2017 r. skarżąca złożyła w sekretariacie Sądu uwagi w przedmiocie uwag interwenienta.
- 20 W dniu 28 lipca 2017 r. skarżąca złożyła w sekretariacie Sądu replikę.
- 21 W dniu 6 października 2017 r. Komisja złożyła w sekretariacie Sądu duplikę. Duplika zawierała wniosek o usunięcie z akt sprawy załącznika C.3 do repliki. Skarżąca złożyła uwagi w przedmiocie tego wniosku w dniu 9 listopada 2017 r.
- 22 Skarżąca przedstawiła Sądowi, po złożeniu repliki i przed rozprawą, także dokument oznaczony numerem E.1, który odsyła do postępowania przed szwedzkimi krajowymi organami celnymi dotyczącego rozpatrywanego przywozu będącego przedmiotem unieważnionych przez Komisję faktur w ramach zobowiązania. Komisja wносиła początkowo, w pkt 14 uwag złożonych w sekretariacie Sądu w dniu 23 stycznia 2019 r., aby Sąd stwierdził niedopuszczalność tego załącznika i usunął go z akt sprawy jako nowy dowód. Na rozprawie wycofała ona zarzut niedopuszczalności.
- 23 Skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim jej dotyczy;
 - obciążenie Komisji, a także każdego interwenienta, który może zostać dopuszczony do udziału w postępowaniu na poparcie żądań Komisji, kosztami postępowania.
- 24 Komisja wnosi do Sądu o:
- tytułem żądania głównego – odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;
 - tytułem żądania ewentualnego – odrzucenie jedyne go zarzutu jako niedopuszczalnego;
 - tytułem dalszego żądania ewentualnego – oddalenie jedyne go zarzutu i tym samym oddalenie skargi w całości jako bezzasadnej;
 - obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.
- 25 Rada wnosi do Sądu o:
- odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;
 - tytułem żądania ewentualnego – oddalenie skargi jako pozbawionej podstawy prawnej;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania, w tym jej własnymi kosztami.
- 26 Podczas rozprawy skarżąca wniosła o połączenie niniejszej sprawy ze sprawami T-781/17 Kraftpojkarna/Komisja i T-782/17 Wuxi Saijing Solar/Komisja do celów wydania orzeczenia kończącego postępowanie w tej instancji. W odpowiedzi na pytanie Sądu w tym względzie Komisja i Rada sprzeciwiły się takiemu połączeniu, podnosząc w istocie, że sprawy te nie dotyczą tego samego przedmiotu. Zgodnie z art. 68 regulaminu postępowania przed Sądem prezes czwartej izby Sądu postanowił nie łączyć wskazanych spraw z niniejszym postępowaniem.

Co do prawa

Co do przedmiotu skargi

- 27 Tytułem wstępu należy stwierdzić, że jak wynika z żądań skarżącej, rozpatrywana skarga zmierza do stwierdzenia nieważności art. 2 zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącej. Skarga ta dotyczy zatem zgodności z prawem unieważnienia faktur w ramach zobowiązania skarżącej oraz skutków z tego wynikających, w szczególności w odniesieniu do odzyskania należnych ceł antydumpingowych i wyrównawczych. W związku z tym niniejsza sprawa nie dotyczy kwestii, czy Komisja słusznie wycofała przyjęcie przez nią zobowiązań skarżącej. Jak słusznie zauważa Komisja, skarżąca nie kwestionuje ani art. 1 zaskarżonego rozporządzenia, na mocy którego Komisja wycofała przyjęcie zobowiązań, ani przepisów proceduralnych określonych w szczególności w art. 3 tego rozporządzenia.

W przedmiocie dopuszczalności

W przedmiocie dopuszczalności skargi

- 28 Komisja, popierana przez Radę, podnosi, że skarga jest niedopuszczalna. W zakresie, w jakim skarżąca odnosi się jedynie do art. 2 zaskarżonego rozporządzenia, powinna ona wykazać, że ma legitymację procesową na podstawie art. 263 TFUE, a zatem w szczególności bezpośrednie oddziaływanie. Powinna także wykazać interes prawny w odniesieniu do wskazanego przepisu zaskarżonego rozporządzenia. Komisja podnosi, że biorąc pod uwagę, iż to nie skarżąca, lecz Seraphim Solar System GmbH była zobowiązana do uiszczenia organom krajowym należnych ceł antydumpingowych i wyrównawczych będących skutkiem prawnym unieważnienia faktur wystawionych przez skarżącą, ta ostatnia nie wykazała więc ani bezpośredniego oddziaływania, ani interesu prawnego. Zdaniem Komisji w niniejszej sprawie zaskarżone rozporządzenie nie postawiło skarżącej w konkretnej niekorzystnej sytuacji (zob. analogicznie wyrok z dnia 16 marca 1978 r., Unicme i in./Rada, 123/77, EU:C:1978:73).
- 29 Komisja wskazuje, że to do skarżącej należało wykazanie, iż art. 2 zaskarżonego rozporządzenia wywołuje bezpośrednie skutki w odniesieniu do jej sytuacji prawnej. Jednakże skarżąca zakwestionowała tylko jeden szczególny skutek naruszenia jej zobowiązania i wycofania go, a mianowicie unieważnienie faktur w ramach zobowiązania i w konsekwencji wystąpienie po stronie innego przedsiębiorstwa obowiązku zapłaty cła antydumpingowego i wyrównawczego. Komisja twierdzi, że skarżąca myli wymogi mające zastosowanie do legitymacji procesowej w odniesieniu do zaskarżonego rozporządzenia ujmowanego jako całość i – w szczególności – do jego art. 2.
- 30 Zdaniem Komisji zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy skarżącej indywidualnie. Przede wszystkim nie ulega wątpliwości, że skarżąca nie jest adresatem art. 2 zaskarżonego rozporządzenia, który ma zakres generalny. Następnie Komisja podkreśla, że bycie wymienionym w zaskarżonym rozporządzeniu ujmowanym jako całość nie ma decydującego znaczenia. Jej zdaniem zaskarżone rozporządzenie nie wprowadza ceł antydumpingowych lub wyrównawczych. Cła nałożone na przywóz produktu skarżącej są bowiem należne od chwili wyjazdu, ale nie zostały pobrane, ponieważ były zwolnione z poboru ze względu na przedstawienie faktur w ramach zobowiązania. Nawet po unieważnieniu tych faktur cła nałożone na przywóz nie zostałyby pobrane od skarżącej, lecz od przedsiębiorstw Huashun Solar GmbH i Seraphim Solar System, jak wskazano w załączniku I do zaskarżonego rozporządzenia, ponieważ jedynie te przedsiębiorstwa – zdaniem Komisji – są bezpośrednio dotknięte wskazanym przepisem.

- 31 Wreszcie Komisja twierdzi, że skarżąca nie ma również interesu prawnego. Jej zdaniem skarżąca nie wykazała, w jaki sposób stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonego rozporządzenia mogłoby być dla niej korzystne, skoro unieważnienie faktur nie powoduje powstania długu celnego dla skarżącej ani nie zwalnia jej z żadnego obowiązku.
- 32 Skarżąca kwestionuje twierdzenia Komisji i Rady. Podnosi, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie oraz że ma interes prawny, a w związku z tym jest uprawniona do wniesienia rozpatrywanej skargi.
- 33 W tym względzie należy wskazać, że zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść, na warunkach przewidzianych w akapitach pierwszym i drugim tego przepisu, skargę na akty, których jest adresatem lub które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie, oraz na akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie wymagają środków wykonawczych.
- 34 W odniesieniu do warunku indywidualnego oddziaływania należy przypomnieć, iż o ile w świetle kryteriów określonych w art. 263 akapit czwarty TFUE rozporządzenia ustanawiające cła antydumpingowe mają – ze względu na swoją naturę i treść – charakter normatywny, gdyż mają zastosowanie do ogółu zainteresowanych podmiotów gospodarczych, o tyle nie jest jednak wykluczone, że pewne przepisy tych rozporządzeń mogą dotyczyć indywidualnie niektórych podmiotów gospodarczych (zob. postanowienie z dnia 21 stycznia 2014 r., Bricmate/Rada, T-596/11, niepublikowane, EU:T:2014:53, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 35 Wynika z tego, że w pewnych okolicznościach akty ustanawiające cła antydumpingowe mogą, bez utraty ich charakteru regulacyjnego, dotyczyć indywidualnie niektórych podmiotów gospodarczych (zob. postanowienie z dnia 21 stycznia 2014 r., Bricmate/Rada, T-596/11, niepublikowane, EU:T:2014:53, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 36 W odniesieniu do warunku bezpośredniego oddziaływania należy przypomnieć, iż warunek, że będący przedmiotem skargi akt musi dotyczyć bezpośrednio osoby fizycznej lub prawnej, jak przewidziano w art. 263 akapit czwarty TFUE, wymaga łącznego spełnienia dwóch kryteriów, a mianowicie, by zaskarżony środek, po pierwsze, wywierał bezpośredni wpływ na sytuację prawną jednostki, i po drugie, by nie pozostawiał on żadnej uznaniowości swoim adresatom, których obowiązkiem jest go wykonać, co ma mieć charakter automatyczny i wynikać z samego uregulowania Unii, bez stosowania innych przepisów pośrednich (zob. postanowienie z dnia 14 stycznia 2015 r., SolarWorld i in./Komisja, T-507/13, EU:T:2015:23, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo, utrzymane w mocy postanowieniem z dnia 10 marca 2016 r., SolarWorld/Komisja, C-142/15 P, niepublikowanym, EU:C:2016:163).
- 37 Jeżeli chodzi o spółki proponujące zobowiązanie, to orzecznictwo przyznało, że przedmiotem skargi wniesionej przez zainteresowanych eksporterów do sądów Unii mogą być decyzje Komisji dotyczące wycofania przyjęcia zobowiązania i rozporządzenia Rady ustanawiającego ostateczne cło antydumpingowe od przywozu dokonanego przez owych eksporterów (zob. postanowienie z dnia 14 stycznia 2015 r., SolarWorld i in./Komisja, T-507/13, EU:T:2015:23, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 38 Należy uznać, że rozporządzenie ustanawiające cło antydumpingowe dotyczy bezpośrednio przedsiębiorstw eksportujących produkt objęty rzeczonym cłem, którym zarzucono praktyki dumpingowe i które mogą wykazać, że zostały zidentyfikowane w aktach instytucji (wyrok z dnia 28 lutego 2019 r., Rada/Marquis Energy, C-466/16 P, EU:C:2019:156, pkt 54).
- 39 Ponadto, zgodnie z orzecznictwem sama tylko okoliczność przyjęcia krajowego środka wykonawczego do celów zastosowania aktu, o którego stwierdzenie nieważności wniesiono, nie wyklucza możliwości uznania, że dany akt dotyczy bezpośrednio konkretnego skarżącego, pod warunkiem jednak, że państwo członkowskie odpowiedzialne za jego wykonanie nie dysponuje autonomicznymi uprawnieniami dyskrecyjnymi (zob. podobnie wyrok z dnia 5 października 2005 r., Land

Oberösterreich i Austria/Komisja, T-366/03 i T-235/04, EU:T:2005:347, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo). W takiej sytuacji wydanie decyzji krajowej ma bowiem charakter automatyczny i należy uznać, że zaskarżona decyzja dotyczy bezpośrednio sytuacji prawnej skarżącego (zob. podobnie wyrok z dnia 10 września 2009 r., Komisja/Ente per le Ville Vesuviane i Ente per le Ville Vesuviane/Komisja, C-445/07 P i C-455/07 P, EU:C:2009:529, pkt 45, 46 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 40 Należy również przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna wyłącznie w zakresie, w jakim strona skarżąca ma interes prawny w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu (zob. podobnie wyrok z dnia 24 września 2008 r., Reliance Industries/Rada i Komisja, T-45/06, EU:T:2008:398, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).

– *Indywidualne oddziaływanie*

- 41 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że skarżąca jest eksportującym producentem odnośnego produktu, który w pełni współpracował z Komisją zarówno w ramach postępowania prowadzącego do nałożenia ceł antydumpingowych i wyrównawczych, i którego nazwa widnieje w rozporządzeniach wykonawczych nr 1238/2013 i nr 1239/2013 nakładających owe cła, jak i przy przyjęciu zobowiązania.
- 42 Ponadto skarżąca została wyraźnie wymieniona w zaskarżonym rozporządzeniu. Po pierwsze, jest ona wymieniona w art. 1 części normatywnej zaskarżonego rozporządzenia dotyczącego wycofania zobowiązań uprzednio przyjętych przez Komisję. Po drugie, jest ona wymieniona w motywie 31 tego rozporządzenia jako jeden z dwóch producentów eksportujących, którzy wystawili faktury w ramach zobowiązania będące przedmiotem unieważnienia przewidzianego w art. 2 owego rozporządzenia. Rozpatrywane w niniejszej sprawie faktury zostały wystawione przez skarżącą na rzecz przedsiębiorstwa Seraphim Solar System. Zaskarżone rozporządzenie dotyczy wyłącznie przestrzegania zobowiązań dwóch wskazanych producentów eksportujących, wśród których znajduje się skarżąca.
- 43 W tych okolicznościach należy uznać, że zaskarżone rozporządzenie i jego art. 2 dotyczą skarżące indywidualnie.

– *Bezpośrednie oddziaływanie*

- 44 W niniejszej sprawie Komisja – po stwierdzeniu naruszenia przez skarżącą złożonego zobowiązania i po wycofaniu przyjęcia tego zobowiązania – zgodnie z art. 2 zaskarżonego rozporządzenia unieważniła wystawione przez skarżącą faktury w ramach zobowiązania odpowiadające pewnym szczególnym transakcjom i stwierdziła w konsekwencji, że należy pobrać należne ostateczne cła w odniesieniu do tych transakcji. Tym samym zaskarżone przepisy wywarły bezpośredni wpływ na sytuację prawną skarżące. Dodatkowo, skutki, jakie z nich wynikają dla krajowych organów celnych, zostały określone na podstawie wspomnianych przepisów, przy czym zgodnie z ich brzmieniem organy te nie mogły cofnąć unieważnienia faktur lub odstąpić od pobrania należnych ceł.
- 45 W tych okolicznościach zaskarżone rozporządzenie, w tym jego art. 2, dotyczy skarżące bezpośrednio.

– *Interes prawny*

- 46 Należy uznać, że podniesiona przez Komisję okoliczność, że długi celne powinny zostać uiszczone przez importera, a nie przez producenta eksportującego, nie stoi na przeszkodzie temu, aby ten ostatni miał interes w unieważnieniu aktu leżącego u podstaw tych długów.

- 47 W tym względzie należy zauważyć, że dopuszczalność skargi producenta eksportującego na akty dotyczące wycofania przyjęcia zobowiązania i nakładające ostateczne cło antydumpingowe na produkty przez niego wytwarzane i wywożone na rynek Unii jest w sposób dorozumiany, lecz konieczny, przyjęta w orzecznictwie (zob. podobnie wyrok z dnia 9 września 2010 r., Usha Martin/Rada i Komisja, T-119/06, EU:T:2010:369, utrzymany w mocy w postępowaniu odwoławczym wyrokiem z dnia 22 listopada 2012 r., Usha Martin/Rada i Komisja, C-552/10 P, EU:C:2012:736). W podobnej sytuacji należy z tego wynioskować, że takiego producenta eksportującego należy również uznać za uprawnionego do zakwestionowania nałożenia wspomnianego cła na produkty, które zostały już wywiezione i z tytułu których wystawione faktury w ramach zobowiązania zostały unieważnione przez Komisję.
- 48 Co więcej, skarżąca słusznie podnosi, że zaskarżone przepisy w zakresie, w jakim przyczyniają się do podwyższenia ceny jej produktów przy przywozie, mają negatywne skutki dla jej stosunków handlowych z importerem przedmiotowych produktów, które w przypadku uwzględnienia skargi prawdopodobnie zostaną zlikwidowane.
- 49 W związku z tym skarżąca ma interes prawny w żądaniu stwierdzenia nieważności art. 2 zaskarżonego rozporządzenia. Skargę należy uznać za dopuszczalną.

W przedmiocie dopuszczalności podniesionego przez skarżącą zarzutu niezgodności z prawem

- 50 Skarżąca twierdzi, że art. 3 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013 są sprzeczne z art. 8 ust. 1, 9 i 10 oraz z art. 10 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51), wraz ze zmianami, a także z art. 13 ust. 1, 9 i 10 oraz z art. 16 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 188, s. 93), jako że Rada, działając jako organ wykonawczy, a nie jako prawodawca, nie może przekazać Komisji uprawnienia do unieważniania faktur w ramach zobowiązania po zwykłym wycofaniu przyjęcia zobowiązania ani nakazać organom celnym poboru ceł od towarów już dopuszczonych do swobodnego obrotu na obszarze celnym Unii.
- 51 Komisja, popierana przez Radę, podnosi, że prawo skarżącej do podniesienia zarzutu niezgodności z prawem na podstawie art. 277 TFUE uległo przedawnieniu zgodnie z wyrokami z dnia 9 marca 1994 r., TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90), oraz z dnia 15 lutego 2001 r., Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101).
- 52 W tym względzie zdaniem Komisji, skarżąca, jako producent eksportujący, który współpracował w postępowaniach antydumpingowym i antysubsydyjnym, korzystała z ograniczonego w czasie prawa, które wygasło w dniu 3 marca 2014 r., do wniesienia na podstawie art. 263 TFUE skargi bezpośredniej przeciwko art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013. W związku z tym, zdaniem Komisji, skarżąca nie może obecnie podnosić zarzutu niezgodności z prawem na podstawie art. 277 TFUE w celu zakwestionowania tych przepisów.
- 53 Komisja twierdzi, że w myśl zasady pewności prawa ostateczny charakter aktów instytucji Unii stoi na przeszkodzie ich podważeniu po upływie terminu na wniesienie skargi na te akty przewidzianego w art. 263 TFUE, nawet w ramach zarzutu niezgodności z prawem podniesionego na podstawie art. 277 TFUE przeciwko owym aktom. Wniosek taki ma zastosowanie również do rozporządzeń nakładających cło antydumpingowe i wyrównawcze ze względu na ich dwoisty charakter, przejawiający się w tym, iż są one zarazem aktami normatywnymi, jak i aktami, które mogą dotyczyć bezpośrednio i indywidualnie niektórych przedsiębiorców.

- 54 Zdaniem Komisji w niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że skarżąca doskonale znała rozporządzenia wykonawcze nr 1238/2013 i nr 1239/2013. Chociaż skarżąca nie została wybrana do próby, aktywnie uczestniczyła w postępowaniu, które doprowadziło do nałożenia ceł antydumpingowych i wyrównawczych w celu uzyskania przewagi nad niewspółpracującymi producentami eksportującymi. Skarżąca została wymieniona w załącznikach do rzeczonych rozporządzeń. W tych okolicznościach, podobnie jak każdy inny ostrożny podmiot gospodarczy, skarżąca powinna była wiedzieć, że Rada upoważniła Komisję do unieważnienia faktur w ramach zobowiązania oraz do nakazania organom celnym pobrania ceł z tytułu faktur uznanych za naruszające zobowiązanie, co oznacza, że termin, jakim dysponowała w celu podważenia tego uprawnienia, a więc do ochrony jej interesu w zakwestionowaniu wyżej wymienionych rozporządzeń, wygasł w dniu 3 marca 2014 r.
- 55 Skarżąca kwestionuje twierdzenia Komisji i Rady.
- 56 Sąd wskazuje, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem art. 277 TFUE wyraża ogólną zasadę gwarantującą każdej ze stron prawo do podważenia – w celu uzyskania stwierdzenia nieważności aktu dotyczącego jej bezpośrednio i indywidualnie – ważności wcześniejszych aktów instytucjonalnych stanowiących podstawę prawną zaskarżonego aktu, o ile stronie tej nie przysługiwało prawo do wniesienia na podstawie art. 263 TFUE skargi bezpośredniej przeciwko aktom, których konsekwencje ponosi, a wobec których nie mogła zażądać stwierdzenia nieważności (zob. wyrok z dnia 6 marca 1979 r., *Simmenthal/Komisja*, 92/78, EU:C:1979:53, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo). Ponadto z orzecznictwa wynika, że możliwość powołania się na niezgodność z prawem istnieje tylko w przypadku niedostępności innego środka zaskarżenia (zob. podobnie wyroki: z dnia 9 marca 1994 r., *TWD Textilwerke Deggendorf*, C-188/92, EU:C:1994:90, pkt 17; z dnia 15 lutego 2001 r., *Nachi Europe*, C-239/99, EU:C:2001:101, pkt 37; z dnia 8 marca 2007 r., *Roquette Frères*, C-441/05, EU:C:2007:150, pkt 40).
- 57 W niniejszej sprawie, wbrew temu, co twierdzi Komisja, nie można uznać, że skarżąca była uprawniona do zakwestionowania na podstawie art. 263 TFUE, bezpośrednio po ich przyjęciu, art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013 ani że termin do zaskarżenia tych przepisów upłynął w dniu 3 marca 2014 r.
- 58 W tym względzie należy podkreślić, że art. 3 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013 wprowadzały zwolnienie na rzecz skarżącej w tym znaczeniu, że odnośne produkty przywożone do Unii nie podlegały zapłacie ostatecznych ceł antydumpingowych i wyrównawczych, o ile były spełnione warunki określone w zobowiązaniach.
- 59 Ponadto, w odniesieniu do art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013 należy stwierdzić, jak utrzymuje skarżąca, że przepisy te miały na celu jedynie przyznanie Komisji prawa do wycofania przyjęcia konkretnych zobowiązań i unieważnienia odpowiadających im faktur w ramach zobowiązania.
- 60 Jednakże, po pierwsze, wyraźnie przewidziano w tym względzie, że Komisja powinna działać za pomocą środków szczególnych, a mianowicie poprzez wycofanie przyjęcia zobowiązania zgodnie z art. 8 ust. 9 rozporządzenia nr 1225/2009 i art. 13 ust. 9 rozporządzenia nr 597/2009 w drodze rozporządzenia lub decyzji odnoszących się do poszczególnych transakcji i uznających dane faktury w ramach zobowiązania za nieważne (zob. podobnie postanowienie z dnia 14 stycznia 2015 r., *SolarWorld i in./Komisja*, T-507/13, EU:T:2015:23, pkt 61). Sytuacja rozpatrywana w niniejszej sprawie nie jest zatem porównywalna z tą rozpatrywaną w wyroku z dnia 28 lutego 2017 r., *Canadian Solar Emea i in./Rada* (T-162/14, niepublikowanym, EU:T:2017:124, pkt 47), do którego Komisja odniosła się na rozprawie, argumentując, że skarżąca była uprawniona do zaskarżenia – od chwili ich przyjęcia – przepisów, o których mowa w pkt 57 powyżej.

- 61 Po drugie, jak twierdzi skarżąca, w dniu przyjęcia art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013 kwestia, czy przepisy te miałyby do niej zastosowanie, pozostawała czysto hipotetyczna.
- 62 W tych okolicznościach nie można uznać, że art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013, które odnosiły się do wszystkich przedsiębiorstw, które przyjęły rozpatrywane zobowiązania, dotyczyły skarżącej bezpośrednio przed konkretnym wdrożeniem tych przepisów. Nie miała ona również interesu w zaskarżeniu ich zgodności z prawem w ramach skargi o stwierdzenie nieważności podczas wskazanego przez Komisję okresu upływającego w dniu 3 marca 2014 r. W szczególności interes prawny skarżącej w kwestionowaniu wyżej wymienionych przepisów nie mógł opierać się na samej ewentualności odnoszącego się do niej wycofania przez Komisję przyjęcia zobowiązań, a następnie wycofania faktur w ramach zobowiązania. Skarżąca nie miała żadnego powodu oczekiwać, że znajdzie się w takiej hipotetycznej sytuacji.
- 63 Ponadto należy podkreślić, że w odróżnieniu od wyroku z dnia 15 lutego 2001 r., *Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101, pkt 37)*, do którego odniosła się Komisja, przepisy, których w niniejszej sprawie dotyczy zarzut niezgodności z prawem, nie miały charakteru decyzji indywidualnej. Przeciwnie, są to przepisy o charakterze ogólnym, po których powinny być stosowane dalsze środki wykonawcze, które w danym przypadku mogły naruszyć interesy skarżącej (zob. analogicznie wyrok z dnia 16 marca 1978 r., *Unicme i in./Rada, 123/77, EU:C:1978:73, pkt 11–18*). Ani okoliczność, że skarżąca została wymieniona w załącznikach do rozporządzeń wykonawczych nr 1238/2013 i nr 1239/2013, ani okoliczność, że powinna była wiedzieć o tym, iż Rada upoważniła Komisję do unieważnienia faktur w ramach zobowiązania, nie dały jej możliwości zaskarżenia przepisów, o których mowa w pkt 57 powyżej, bezpośrednio po ich przyjęciu.
- 64 W związku z tym wobec braku interesu prawnego w zaskarżeniu tych przepisów rozporządzeń wykonawczych nr 1238/2013 i nr 1239/2013 bezpośrednio po ich przyjęciu, nic nie stoi na przeszkodzie temu, aby skarżąca podniosła w stosunku do nich zarzut niezgodności z prawem w ramach rozpatrywanej skargi.

Co do istoty

- 65 Na poparcie skargi skarżąca podnosi jeden zarzut. Twierdzi ona w istocie, że zaskarżonym rozporządzeniem Komisja naruszyła art. 8 ust. 1, 9 i 10 oraz art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, a także art. 13 ust. 1, 9 i 10 oraz art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, unieważniając faktury w ramach zobowiązania, a następnie nakazując organom celnym pobranie ceł tak, jakby żadna ważna faktura nie została wystawiona i przekazana organom celnym w chwili dopuszczenia towarów do swobodnego obrotu.
- 66 Skarżąca opiera swoją skargę również na zarzucie niezgodności z prawem art. 3 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013, opartym na podnoszonym naruszeniu art. 8 i art. 10 ust. 5 rozporządzenia nr 1225/2009 oraz art. 13 i art. 16 ust. 5 rozporządzenia nr 597/2009, mających zastosowanie w chwili przyjęcia rozporządzeń wykonawczych nr 1238/2013 i nr 1239/2013.
- 67 Na wstępie należy stwierdzić, że przedmiotowe przepisy, wchodzące w zakres podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego (zob. pkt 65 powyżej) mające zastosowanie w dniu przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia, są w istocie identyczne z przepisami rozporządzeń nr 1225/2009 i nr 597/2009 (zob. pkt 66 powyżej) w odniesieniu do elementów istotnych dla analizy niniejszej sprawy. W związku z tym w dalszej części wyroku znajdzie się odesłanie do rozporządzeń podstawowych, z wyjątkiem przypadków, gdy przepisy rozporządzeń nr 1225/2009 i nr 597/2009, mające zastosowanie lub przywołane w danym przypadku, różnią się od

nich. Należy zauważyć, że o ile rozporządzenia wykonawcze nr 1238/2013 i nr 1239/2013 zostały przyjęte przez Radę, która posiadała wówczas, pod rządami rozporządzeń nr 1225/2009 i nr 597/2009, uprawnienie wykonawcze do ustanowienia ostatecznych ceł, o tyle uprawnienie to zostało przekazane Komisji rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 37/2014 z dnia 15 stycznia 2014 r. zmieniającym niektóre rozporządzenia dotyczące wspólnej polityki handlowej w odniesieniu do procedur przyjmowania niektórych środków (Dz.U. 2014, L 18, s. 1).

- 68 Skarżąca podnosi, że z art. 8 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego wynika, iż w przypadku przyjęcia zobowiązań cenowych, tak długo jak zobowiązania te pozostają w mocy, nie mają zastosowania, odpowiednio, cła tymczasowe lub ostateczne cła. Natomiast w przypadku gdy przyjęcie zobowiązania zostało wycofane w następstwie wykrycia naruszenia pewnych warunków zobowiązania przez jednego z producentów eksportujących, którzy złożyli to zobowiązanie, z art. 8 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego wynika, że cła, które nie zostały zastosowane ze względu na przyjęcie zobowiązania, zostają automatycznie zastosowane. Niemniej, zdaniem skarżącej, cła te dotyczą wyłącznie przywozu realizowanego od dnia wycofania zobowiązania. Wynika to również z praktyki Komisji. Dopiero niedawno Komisja dwukrotnie unieważniła faktury w ramach zobowiązania, takie jak te zawarte w zaskarżonym rozporządzeniu.
- 69 Skarżąca podnosi, że istnieją tylko dwa wyjątki, w odniesieniu do których Komisja może nałożyć cła z mocą wsteczną. Pierwszy z nich dotyczy przypadków, w których spełnione są warunki z art. 8 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 13 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. W przypadku gdy Komisja podejrzewa naruszenie zobowiązania, może zdecydować o nałożeniu ceł tymczasowych, które można ostatecznie pobrać, gdy podejrzenia naruszenia zostaną potwierdzone.
- 70 Drugi wyjątek dotyczy zdaniem skarżącej sytuacji, w których przywóz został zarejestrowany zgodnie z art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. Jeżeli organom celnym poleca się rejestrację przywozu, cło ostateczne może zostać zastosowane z mocą wsteczną od daty rejestracji, pod warunkiem że rejestracja miała miejsce nie wcześniej niż 90 dni przed nałożeniem ceł tymczasowych.
- 71 Zdaniem skarżącej Komisja sama oświadczyła, że brak jest podstawy prawnej dla cofnięcia z mocą wsteczną faktur w ramach zobowiązania. Skarżąca kwestionuje możliwość twierdzenia przez Komisję, że skoro w niniejszej sprawie dochodzenie antydumpingowe zostało zakończone, wycofanie przyjęcia zobowiązania wraz z unieważnieniem faktur w ramach zobowiązania nie miało skutku wstecznego. Skarżąca zarzuca Komisji błędne rozumienie właściwych przepisów.
- 72 W replice skarżąca dodaje, że dozór celny i kontrole celne należą do kompetencji organów celnych państw członkowskich zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającym unijny kodeks celny (Dz.U. 2013, L 269, s. 1; zwanym dalej „unijnym kodeksem celnym”).
- 73 Komisja twierdzi w istocie, że Rada mogła upoważnić ją na mocy rozporządzeń wykonawczych nr 1238/2013 i nr 1239/2013 do unieważnienia faktur w ramach zobowiązania i do nakazania krajowym organom celnym pobrania ceł związanych z przywozem dokonany z naruszeniem warunków zobowiązania.
- 74 W pierwszej kolejności Komisja twierdzi, że zobowiązanie cenowe jest zobowiązaniem do osiągnięcia wyników. Eksporter, w odniesieniu do którego wykazano, że stosował dumping lub korzystał z subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, może zobowiązać się do podwyższenia cen dokonywanego przez niego wywozu w celu wyeliminowania szkodliwych skutków tych praktyk, przy czym ten poziom cen jest potwierdzony wystawianiem faktur w ramach zobowiązania. Powinien on jednak wypełniać swoje zobowiązanie, aby móc nadal korzystać ze zwolnienia z ceł

antydumpingowych lub wyrównawczych, które normalnie byłyby należne w odniesieniu do danych produktów będących przedmiotem dumpingu lub subsydiowania. Zobowiązanie stanowi zatem wyjątek od warunków, które zwykle mają zastosowanie do danych produktów. Jeżeli natomiast faktura w ramach zobowiązania nie została przedstawiona lub zostanie następnie wykryte, że nie spełnia ona przewidzianych wymogów, cła antydumpingowe lub cła wyrównawcze są ponownie stosowane i krajowe organy celne pobierają owe cła. Komisja twierdzi, że ze względu na to, iż zobowiązanie stanowi wyjątek i porozumienie o delikatnej naturze, powinno ono być przedmiotem ścisłej wykładni. Zawarcie zobowiązania stanowi dla Komisji ryzyko, do którego dochodzi trudność w sprawowaniu nad nim kontroli. Obowiązkiem każdej ze stron, które go akceptują, będzie zapewnienie jego skutecznego przestrzegania i prowadzenie skutecznego monitorowania jego wykonywania przy współpracy z Komisją w ramach stosunku zaufania.

- 75 Z tych względów Trybunał uznał, że instytucje Unii mogą przyjmować, odrzucać lub definiować warunki zobowiązania cenowego w oparciu o przysługujące im legislacyjne uprawnienia dyskrejonalne. W konsekwencji Komisja może karać za każde naruszenie zobowiązania lub obowiązku współpracy w ramach jego wykonania poprzez wycofanie przyjęcia tego zobowiązania i nałożenie ceł antydumpingowych i wyrównawczych na podstawie faktów ustalonych w trakcie postępowania, które doprowadziło do przyjęcia zobowiązania cenowego, zgodnie z art. 8 ust. 7 i 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 13 ust. 7 i 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. To uprawnienie do karania obejmuje uprawnienie do unieważnienia faktur w ramach zobowiązania.
- 76 W drugiej kolejności Komisja kwestionuje argument skarżącej, zgodnie z którym Rada nie mogła upoważnić jej w drodze rozporządzeń wykonawczych nr 1238/2013 i nr 1239/2013 do unieważnienia faktur dotyczących towarów, które zostały już dopuszczone do swobodnego obrotu, ponieważ możliwość taka nie została przewidziana w podstawowym rozporządzeniu antydumpingowym i podstawowym rozporządzeniu antysubsydyjnym.
- 77 Po pierwsze, w tym względzie Komisja twierdzi, że jej ogólnym zadaniem było monitorowanie zobowiązań przyjętych na podstawie art. 8 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, w razie potrzeby z pomocą organów celnych państw członkowskich. Komisja twierdzi, że przepisy te nie stoją na przeszkodzie unieważnieniu faktur w ramach zobowiązania, ale po prostu w żaden sposób się do niego nie odnoszą.
- 78 Po drugie, zdaniem Komisji art. 8 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego nie definiują charakteru naruszeń zobowiązania ani nie określają okoliczności, w których należałoby cofnąć przyjęcie tego zobowiązania. Do instytucji należy wprowadzenie pewnych wymagań co do zgodności, a wystawienie faktur w ramach zobowiązania jest wyłącznie jednym z przykładów. Podstawa prawna dla określenia tych technicznych warunków w rozporządzeniach nakładających ostateczne cła znajduje się w art. 14 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 24 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, zgodnie z którymi cła są pobierane „przez państwa członkowskie w formie, według określonej stawki i zgodnie z innymi kryteriami ustanowionymi w rozporządzeniu nakładającym takie cła”. Możliwość upoważnienia Komisji do unieważnienia faktur w ramach zobowiązania wynika z jej ogólnego zadania polegającego na monitorowaniu zobowiązań, z uprawnienia Rady do określania „innych kryteriów” odnoszących się do pobierania danych ceł oraz ze spoczywającego na producentach eksportujących obowiązku umożliwienia monitorowania w ramach stosunku zaufania z Komisją, które jest uzależnione od wiarygodności przedłożonych dokumentów.
- 79 Po trzecie, Komisja twierdzi, że obowiązki przedłożenia faktur w ramach zobowiązania i unieważnienie tych faktur w przypadku braku zgodności z przyjętymi zobowiązaniami nie są nowe. W niniejszej sprawie Komisja podnosi, że skorzystała z przysługującego jej prawa do wycofania przyjęcia zobowiązania i do uznania odpowiadających mu faktur za niezgodne z zobowiązaniem, przedstawiając skarżącej odpowiednie uzasadnienie swojej decyzji. Należne cło antydumpingowe lub wyrównawcze

w takim przypadku – z uwagi na nieważną fakturę w ramach zobowiązania – ma na celu jedynie uregulowanie tej sytuacji. Unieważnienie faktur w ramach zobowiązania ma na celu wzmocnienie skuteczności zobowiązań cenowych zaakceptowanych przez Komisję oraz odzwierciedla i uzupełnia kompetencje krajowych organów celnych za pomocą dodatkowego narzędzia umożliwiającego odzyskiwanie ceł w przypadku naruszenia zobowiązania.

- 80 Po czwarte, zdaniem Komisji skarżąca nie może powoływać się na zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań. Komisja wskazuje, że zwolnienie z ceł antydumpingowych i wyrównawczych nie stanowiło sytuacji ostatecznej w chwili dopuszczenia do swobodnego obrotu. Ponadto jasne przepisy prawa od samego początku wskazywały skarżącej możliwość unieważnienia faktur w ramach zobowiązania, w szczególności w przypadku naruszenia zobowiązania.
- 81 Komisja podnosi, że do krajowych organów celnych należy ocena, czy są one w stanie pobrać należności celne z tytułu faktur, dla których upłynął trzyletni okres przedawnienia przewidziany w art. 103 ust. 2 unijnego kodeksu celnego, zastosowany do odnośnych ceł na podstawie art. 1 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 w związku z art. 14 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego. Odpowiadającym temu przepisem podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego jest art. 24 ust. 1. Komisja twierdzi w szczególności, że skoro skutki tych unieważnień nie miały zastosowania *ratione temporis* do daty sprzed dnia 23 kwietnia 2014 r., czyli dnia przedstawienia pierwszej faktury skarżącej w ramach zobowiązania, a tym bardziej dnia 4 grudnia 2013 r., czyli dnia nałożenia ceł na dane produkty, nie miało miejsca żadne działanie wsteczne w rozumieniu prawa Unii.
- 82 Zdaniem Komisji w tym kontekście i w świetle zasady ochrony środków własnych Unii oczywiste jest, że w przypadku przedstawienia nieprawidłowych lub niekompletnych faktur w ramach zobowiązania stosuje się zwykle cło antydumpingowe lub wyrównawcze należne od danego producenta eksportującego, tak jak gdyby ten ostatni nie przedstawił faktury w ramach zobowiązania, oraz że cła, które nie zostały uiszczone ze względu na przedstawienie faktur w ramach zobowiązania, są zatem należne, tak jak gdyby zwolnienie nie istniało.
- 83 Po piąte, w odniesieniu do art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego Komisja zgadza się, że nie obejmują one zarzucanej praktyki.
- 84 W trzeciej kolejności Komisja twierdzi, że nigdy nie istniała praktyka polegająca na zwolnieniu z ceł antydumpingowych lub wyrównawczych przywozu dokonywanego przed wycofaniem przyjęcia zobowiązania. Jedyne przypadki, w których faktury w ramach zobowiązania nie zostały unieważnione, nie należą do kategorii opisanej przez skarżącą. Nawet gdyby taka praktyka istniała, nie miałoby to żadnego wpływu na zgodność z prawem zaskarżonego rozporządzenia. W tej sytuacji pkt 33 skargi jest niedopuszczalny ze względu na naruszenie art. 76 lit. f) regulaminu postępowania, ponieważ nie przedstawiono żadnego dowodu.
- 85 Komisja utrzymuje, że stanowisko skarżącej można podsumować w ten sposób, że jedynym skutkiem prawnym naruszenia zobowiązania jest jego wycofanie „na przyszłość”. Wszystkie transakcje oparte na naruszeniach, które zostały przeprowadzone przed wydaniem decyzji o cofnięciu, są chronione. Komisja podkreśla jednak, iż w prawie Unii nic nie uzasadnia tak szerokiej ochrony podmiotu gospodarczego, który narusza zobowiązania, które dobrowolnie przyjął, w szczególności gdy został on uprzednio powiadomiony o skutkach takich działań.
- 86 W duplice Komisja twierdzi zasadniczo, iż zgadza się ze skarżącą co do tego, że cła antydumpingowe i wyrównawcze mogą, co do zasady, zostać nałożone z chwilą naruszenia zobowiązania. Spór dotyczy wyłącznie metody, jaką należy zastosować w tym względzie. Komisja uważa, że nie ma potrzeby uciekania się do rejestracji i ceł tymczasowych w przypadku, gdy dochodzenie zostało zakończone i zostały nałożone ostateczne cła. Zaproponowana przez skarżącą metoda nie uwzględnia faktu, że

Komisja może rozpocząć rejestrację dopiero po wykryciu naruszenia zobowiązania. Komisja utrzymuje, że postępowwała zgodnie z odpowiednią procedurą. Unieważnienie faktury w ramach zobowiązania jest bowiem jedynym sposobem poboru ceł począwszy od zdarzenia stanowiącego naruszenie. Komisja utrzymuje również, że należy dokonać rozróżnienia pomiędzy nakładaniem ceł a zawieszeniem ich poboru. Rozpatrywana w niniejszej sprawie sytuacja jest objęta tym drugim przypadkiem.

- 87 W odniesieniu do argumentu skarżącej, zgodnie z którym dozór celny i kontrole celne należą do kompetencji organów celnych państw członkowskich, Komisja podnosi, że argument ów został przedstawiony po raz pierwszy w replice i w związku z tym jest niedopuszczalny na podstawie art. 84 § 1 regulaminu postępowania. W każdym razie argument ten jest, zdaniem Komisji, bezzasadny.
- 88 Komisja podnosi, iż bezsporne jest, że nakazała ona organom celnym pobranie ceł antydumpingowych i wyrównawczych należnych od przywozu odnośnego produktu zgodnie z art. 2 zaskarżonego rozporządzenia. Twierdzi, że nie starając się uzurpować sobie kompetencji organów krajowych, poczuła się w obowiązku – w celu ochrony środków własnych Unii – do wykonania pewnych działań kontrolnych i sprawdzających zgodność na podstawie uprawnień przewidzianych w art. 14 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 24 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.
- 89 Wreszcie Komisja wskazuje, że argument skarżącej, zgodnie z którym Komisja i Rada w ramach swoich kompetencji wykonawczych rozszerzyły uprawnienia Komisji poza to, co jest dozwolone przez traktaty i prawo wtórne, jest niedopuszczalny, ponieważ jest to nowy zarzut podniesiony po raz pierwszy w replice wbrew wymogom art. 84 § 1 regulaminu postępowania. W każdym razie, zdaniem Komisji, argument ten jest niejasny w kwestii sposobu, w jaki Rada miała rozszerzyć kompetencje Komisji.
- 90 Rada popiera zasadniczo twierdzenia Komisji. Po pierwsze, twierdzi, że prawidłowa wykładnia art. 8 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego wskazuje, iż przepisy te pozwalają na unieważnienie faktur w ramach zobowiązania. Po drugie, uważa, że wyżej wymienione rozporządzenia stanowią podstawę prawną pozwalającą instytucjom Unii na nałożenie wymogów zgodności w odniesieniu do zarządzania zobowiązaniami cenowymi. Po trzecie, zdaniem Rady klauzule unieważniające faktury w ramach zobowiązania odpowiadają praktyce instytucji Unii. Po czwarte, Rada twierdzi, iż unieważnienie faktur w ramach zobowiązania nie jest równoznaczne z nałożeniem z mocą wsteczną ceł antydumpingowych i wyrównawczych, co byłoby sprzeczne z prawem Unii.
- 91 Skarżąca kwestionuje zarówno twierdzenia Komisji, jak i Rady.

W przedmiocie ram prawnych obejmujących zobowiązania i faktury skarżącej w ramach zobowiązania

- 92 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 8 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, w przypadku gdy zostało stwierdzone występowanie dumpingu i szkody, Komisja może przyjąć złożoną przez eksportera ofertę zadowalającego, dobrowolnego zobowiązania do rewizji cen w celu zaprzestania wywozu odnośnego produktu po cenach dumpingowych, jeżeli uzna ona, że szkodliwe skutki dumpingu zostaną usunięte w wyniku tego zobowiązania.
- 93 W niniejszej sprawie, po pierwsze, należy stwierdzić, że cła antydumpingowe i wyrównawcze zostały ustalone w oparciu o stawki określone według kategorii przedsiębiorstw, w szczególności w zależności od okoliczności, czy dane przedsiębiorstwo współpracowało w czasie dochodzenia. Po drugie, przyjęcie przedmiotowych zobowiązań skutkowało zwolnieniem z zapłaty ostatecznych ceł antydumpingowych i wyrównawczych przez dane przedsiębiorstwa, jak wynika z art. 3 ust. 1 i motywu 438 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 oraz z art. 2 ust. 1 i motywu 865 rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013.

- 94 W tym względzie w orzecznictwie dotyczącym wykładni systemu mającego zastosowanie do zobowiązań regulowanych przez rozporządzenie nr 1225/2009 stwierdzono już, że to nie z powodu wydania decyzji przyjmującej zobowiązanie przywóz objęty tym zobowiązaniem został zwolniony z cła antydumpingowego, ponieważ zwolnienie wynika z przepisów przyjętych bądź to przez Komisję w zmienionym tymczasowym rozporządzeniu antydumpingowym, bądź przez Radę w ostatecznym rozporządzeniu antydumpingowym, w celu wdrożenia zobowiązań przyjętych przez Komisję. Takie zobowiązanie ciąży na Radzie na podstawie art. 9 ust. 5 rozporządzenia nr 1225/2009, które stanowi, że rozporządzenie powinno ustanowić ostateczne cło antydumpingowe od przywozu produktu stanowiącego przedmiot dumpingu i wyrządzającego szkodę, wprowadzając wyjątek względem przywozu pochodzącego ze źródeł, w odniesieniu do których w odpowiednim przypadku przyjęto zobowiązanie (postanowienie z dnia 14 stycznia 2015 r., *SolarWorld i in./Komisja*, T-507/13, EU:T:2015:23, pkt 48).
- 95 Należy stwierdzić, że nawet wówczas, gdy decyzja o przyjęciu zobowiązania została przyjęta, tymczasowe lub ostateczne cła antydumpingowe zostają nałożone na podstawie art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 1225/2009 jedynie w drodze rozporządzenia, ponieważ przepis ten przewiduje również, że pobór tych ceł przez państwa członkowskie jest dokonywany według innych kryteriów ustalonych przez nakładające je rozporządzenie, wśród których znajdują się warunki ustanowione w celu wdrożenia przyjętych zobowiązań (postanowienie z dnia 14 stycznia 2015 r., *SolarWorld i in./Komisja*, T-507/13, EU:T:2015:23, pkt 49). W art. 24 ust. 1 rozporządzenia nr 597/2009 przyjęto zasadniczo to samo podejście.
- 96 Ponadto, po pierwsze, przewidziano, że zgodnie z art. 8 ust. 9 rozporządzenia nr 1225/2009 i art. 13 ust. 9 rozporządzenia nr 597/2009 Komisja jest zobowiązana do sprawdzenia przestrzegania zobowiązań, w razie konieczności przy pomocy organów celnych państw członkowskich. Ponadto oczywiste jest, że przeprowadzenie przez Komisję kontroli zobowiązań jest uzależnione od wiarygodności dokumentów przedłożonych w ramach wykonania podjętego przez zainteresowanego eksportera zobowiązania (wyrok z dnia 22 listopada 2012 r., *Usha Martin/Rada i Komisja*, C-552/10 P, EU:C:2012:736, pkt 35).
- 97 Po drugie, zgodnie z celem art. 8 rozporządzenia nr 1225/2009 na mocy podjętego zobowiązania skarżąca miała nie tylko zapewnić jego efektywne przestrzeganie, lecz również skuteczną kontrolę wykonania tego zobowiązania we współpracy z Komisją w ramach stosunku zaufania, który jest podstawą zaakceptowania takiego zobowiązania przez tę instytucję (zob. podobnie wyrok z dnia 22 listopada 2012 r., *Usha Martin/Rada i Komisja*, C-552/10 P, EU:C:2012:736, pkt 24). To samo rozumowanie ma zastosowanie przez analogię do zobowiązań w kontekście ceł wyrównawczych na podstawie art. 13 rozporządzenia nr 597/2009, ponieważ ich cel pozostaje podobny do zobowiązań podjętych w kontekście podstawowego rozporządzenia antydumpingowego.
- 98 Ponadto, jak zauważyła Komisja, zobowiązanie cenowe złożone przez przedsiębiorstwo należy uznać za zobowiązanie rezultatu, które musi być przestrzegane i potwierdzone między innymi poprzez wystawianie faktur w ramach zobowiązania, gdy odnośny produkt jest przywożony do Unii. Artykuł 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013 zawierają wyraźne odniesienia do faktur w ramach zobowiązania. Jak twierdzi Komisja, treść faktur w ramach zobowiązania oraz świadectw dotyczących zobowiązania eksportowego jest określona w załącznikach III i IV do rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 oraz w załącznikach 2 i 3 do rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013.
- 99 Wreszcie z orzecznictwa wynika, że istnieje konieczność zapewnienia odpowiedniej kontroli zobowiązań (zob. podobnie wyrok z dnia 25 stycznia 2017 r., *Rusal Armenal/Rada*, T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, pkt 178).

W przedmiocie skutków związanych z wycofaniem przez Komisję przyjęcia zobowiązania i unieważnienia faktur w ramach zobowiązania w zaskarżonym rozporządzeniu

100 Po pierwsze, należy zauważyć, że zgodnie z art. 8 ust. 1 akapit drugi podstawowego rozporządzenia antydumpingowego:

„[...] tak długo, jak zobowiązania [...] są obowiązujące, odpowiednio, tymczasowe cła nałożone przez Komisję zgodnie z art. 7 ust. 1 lub ostateczne cła nałożone zgodnie z art. 9 ust. 4 nie mają zastosowania do odnośnego przywozu przedmiotowych towarów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa, o których mowa w decyzji Komisji o przyjęciu zobowiązań, wraz z późniejszymi zmianami. [...]”.

101 Brzmienie art. 13 ust. 1 akapit drugi podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego jest w istocie identyczne.

102 Następnie w art. 8 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego wskazano:

„W przypadku naruszenia lub wycofania zobowiązania przez dowolną ze stron, lub w przypadku wycofania przyjęcia tego zobowiązania przez Komisję, przyjęcie zobowiązania zostaje wycofane odpowiednio w drodze decyzji Komisji albo rozporządzenia Komisji, a tymczasowe cło nałożone przez Komisję zgodnie z art. 7 lub ostateczne cło nałożone zgodnie z art. 9 ust. 4 stosuje się automatycznie, przy zapewnieniu, aby zainteresowany eksporter, z wyjątkiem przypadku, gdy eksporter ten wycofał zobowiązanie, miał możliwość wypowiedzenia się. [...]”.

103 Brzmienie art. 13 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego jest w istocie identyczne.

104 W tym względzie motyw 18 i 19 rozporządzenia Rady (WE) nr 461/2004 z dnia 8 marca 2004 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 384/96 w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej oraz rozporządzenie (WE) nr 2026/97 w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2004, L 77, s. 12), które doprowadziły do przyjęcia zmiany brzmienia przepisów mających znaczenie dla niniejszego sporu, mają następujące brzmienie:

„(18) Artykuł 8 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego stanowi, między innymi, że w przypadku wycofania zobowiązania przez dowolną ze stron, nakłada się ostateczne cło, zgodnie z art. 9, na podstawie faktów ustalonych w kontekście dochodzenia, które doprowadziły do powstania zobowiązania. Postanowienie to prowadziło do czasochłonnej podwójnej procedury składającej się zarówno z decyzji Komisji o wycofaniu akceptacji zobowiązania oraz rozporządzenia Rady ponownie nakładającego cło. Biorąc pod uwagę, że postanowienie to nie pozostawia Radzie jakiegokolwiek uznaniowości w odniesieniu do wprowadzenia cła, jakie ma zostać nałożone w następstwie naruszenia lub wycofania zobowiązania lub w jego wysokości, uważa się za stosowną zmianę postanowień art. 8 ust. 1, ust. 5 i ust. 9, aby wyjaśnić zakres odpowiedzialności Komisji i umożliwić dokonywanie wycofania zobowiązania i nakładanie cła w jednym akcie prawnym. Konieczne jest także zapewnienie, aby procedura wycofania kończyła się zazwyczaj w terminie sześciu miesięcy, jednak w żadnym przypadku w terminie dłuższym niż dziewięć miesięcy, aby zapewnić prawidłową egzekucję obowiązujących środków.

(19) Motyw 18 ma odpowiednie zastosowanie do zobowiązań na podstawie art. 13 podstawowego rozporządzenia przeciwko subsydiowaniu [antysubsydyjnego]”.

105 Wreszcie art. 8 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego ma następujące brzmienie:

„Cło tymczasowe może zostać nałożone, stosownie do art. 7, w oparciu o najlepsze posiadane informacje, w przypadku uzasadnionego podejrzenia naruszenia zobowiązania lub w przypadku naruszenia lub wycofania zobowiązania, jeżeli postępowanie, które doprowadziło do zobowiązania, nie zostało zakończone”.

106 Brzmienie art. 13 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego jest w istocie identyczne.

107 Rozbieżność stanowisk między stronami polega na interpretacji skutków tych przepisów. Z jednej strony Komisja i Rada uważają, że wycofanie przyjęcia zobowiązań skutkuje powrotem do sytuacji pierwotnej w tym znaczeniu, że wszystkie ostateczne cła antydumpingowe i wyrównawcze w odniesieniu do unieważnionych faktur w ramach zobowiązania są wówczas należne.

108 Z drugiej strony, skarżąca twierdzi, że cła antydumpingowe i wyrównawcze mogą zostać nałożone wyłącznie „na przyszłość”, to znaczy od chwili wycofania przyjęcia zobowiązań przez Komisję, poza pewnymi wyjątkami wyraźnie przewidzianymi w podstawowym rozporządzeniu antydumpingowym i podstawowym rozporządzeniu antysubsydyjnym.

109 Komisja twierdzi zasadniczo, że w tych okolicznościach ostateczne cła antydumpingowe lub wyrównawcze znajdują „znowu zastosowanie”. Podnosi ona, że rozpatrywana w niniejszej sprawie sytuacja jest analogiczna do sytuacji, w której importer przedstawia w celu odprawy celnej fakturę w ramach zobowiązania, która nie została podpisana przez podmiot zarządzający producenta eksportującego lub która wykazuje inne nieprawidłowości. Podobnie, odwołuje się ona do niektórych sytuacji wchodzących w zakres zwolnień z należności celnych w przypadku dowodu preferencyjnego pochodzenia, w których kontrola a posteriori wykazuje, że preferencyjna taryfa została błędnie przyznana, a mianowicie do wyroków z dnia 7 grudnia 1993 r., Huygen i in. (C-12/92, EU:C:1993:914, pkt 19) oraz z dnia 9 marca 2006 r., Beemsterboer Coldstore Services (C-293/04, EU:C:2006:162, pkt 34). W tym samym sensie podczas rozprawy Komisja odniosła się w istocie do tego, że w przypadku wycofania się z przyjęcia zobowiązań instytucje Unii polecały organom krajowym pobieranie mających zastosowanie ceł lub, innymi słowy, „resetowanie transakcji”. Powodowałoby to nałożenie na przywóz pierwotnych, ostatecznych ceł antydumpingowych i antysubsydyjnych ustalanych zgodnie z art. 9 ust. 4 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 15 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.

110 Skarżąca nie kwestionuje, że instytucje Unii mogą zaakceptować, odrzucić i określić warunki zobowiązania cenowego na podstawie przysługującego im uprawnienia dyskrecjonalnego. Skarżąca nie kwestionuje również uprawnienia dyskrecjonalnego przysługującego instytucjom Unii w odniesieniu do wycofania przyjęcia zobowiązania.

111 Niemniej na poparcie twierdzenia, że tylko w bardzo szczególnych okolicznościach możliwe jest zastosowanie z mocą wsteczną środków antydumpingowych i ostatecznych ceł wyrównawczych, skarżąca odsyła do art. 8 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, a także, w szczególności, do art. 10 ust. 5 tego rozporządzenia – który to artykuł jest zatytułowany „Moc wsteczna” – o następującym brzmieniu:

„W przypadkach naruszenia lub wycofania zobowiązania cło ostateczne może być pobrane od produktów wprowadzonych do wolnego obrotu nie później niż 90 dni przed zastosowaniem środków tymczasowych, pod warunkiem że przywóz ten został zarejestrowany zgodnie z art. 14 ust. 5 i takie wsteczne traktowanie nie dotyczy przywozu produktów dokonanego przed naruszeniem lub wycofaniem zobowiązania”.

112 Skarżąca podnosi, że przepisy te odpowiadają co do istoty art. 13 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego i art. 16 ust. 5 tego rozporządzenia.

- 113 Skarżąca twierdzi, że jedynie w przypadku rejestracji środki, takie jak wymóg zwrotu należnych ostatecznych ceł antidumpingowych i wyrównawczych, mogłyby zostać wdrożone w odniesieniu do rozpatrywanego przywozu. W związku z tym jej zdaniem podejście Komisji w niniejszej sprawie jest błędne i niezgodne z prawem, ponieważ nie odpowiada żadnemu z przypadków wyraźnie przewidzianych przez prawodawcę w odniesieniu do sytuacji, w których należałoby zastosować z mocą wsteczną cła antidumpingowe lub wyrównawcze. Skarżąca uważa, że Komisja nie może nakazać pobrania ostatecznych ceł w odniesieniu do produktów dopuszczonych do swobodnego obrotu, jeżeli nie nałożyła najpierw cła tymczasowego lub nie zarządziła rejestracji.
- 114 Podniesiony przez skarżącą zarzut niezgodności z prawem art. 3 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013 należy rozumieć jako utrzymujący, że zastosowanie z mocą wsteczną ceł antidumpingowych lub wyrównawczych w niniejszej sprawie również nie mogło zgodnie z prawem opierać się na tych przepisach. Otóż same te przepisy, w szczególności art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 oraz art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013, są sprzeczne z art. 8 i art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antidumpingowego oraz art. 13 i art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. Ten zarzut niezgodności z prawem zostanie przeanalizowany po zbadaniu jedynego zarzutu skarżącej.

W przedmiocie jedynego zarzutu podniesionego przez skarżącą

- 115 W pierwszej kolejności, w odniesieniu do dokonanego przez skarżącą odesłania do art. 8 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antidumpingowego i art. 13 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego należy stwierdzić, że przepisy te nie dotyczą rozpatrywanej w niniejszej sprawie sytuacji.
- 116 Po pierwsze, jak podkreślają Komisja i Rada, rozpatrywana w niniejszej sprawie sytuacja nie jest bowiem porównywalna z sytuacją, w której istniały jedynie „podejrzenia”, że zobowiązanie zostało naruszone, z wynikającą z tego możliwością nałożenia cła tymczasowego. Przeciwnie, w niniejszej sprawie naruszenie zobowiązania przez skarżącą nie zostało przez nią zakwestionowane. Okoliczność, iż skarżąca twierdzi, że nie zakwestionowała wycofania przyjęcia zobowiązania jedynie dlatego, że wiedziała, iż instytucje Unii dysponowały szerokim zakresem uznania w tym względzie, w żaden sposób nie zmienia tego wniosku.
- 117 Po drugie, w niniejszej sprawie nie chodzi również o drugą sytuację przewidzianą w przepisach przypomnianych w pkt 115 powyżej, w której to sytuacji „w przypadkach naruszenia [...] zobowiązania” postępowanie, które doprowadziło do zobowiązania, „nie zostało zakończone”. Przeciwnie, bezsporne jest, że Rada przyjęła ostateczne cła antidumpingowe i wyrównawcze.
- 118 W drugiej kolejności, w odniesieniu do dokonanego przez skarżącą odesłania do art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antidumpingowego i art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, należy stwierdzić, że przepisy te dotyczą szczególnych sytuacji, w których instytucje działały za pośrednictwem „rejestracji” przywozu zgodnie z art. 14 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antidumpingowego lub art. 24 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. Ponadto przepisy te przyjmują za podstawę do obliczenia mocy wstecznej datę zastosowania środków tymczasowych. Tymczasem w niniejszej sprawie żadna z tych sytuacji nie ma zastosowania w braku rejestracji przez Komisję rozpatrywanego przywozu oraz w braku środków tymczasowych.
- 119 Ponieważ rozpatrywana w niniejszej sprawie sytuacja nie odpowiada zatem żadnemu z przypadków wyraźnie przewidzianych w podstawowym rozporządzeniu antidumpingowym i podstawowym rozporządzeniu antysubsydyjnym, należy ustalić, czy – jak twierdzi skarżąca (zob. pkt 69–71 powyżej) – nie ma żadnej innej podstawy prawnej dla przyjęcia art. 2 części normatywnej zaskarżonego rozporządzenia.

- 120 W celu wyjaśnienia podejścia przyjętego w zaskarżonym rozporządzeniu Komisja i Rada odnoszą się do szczególnego kontekstu niniejszej sprawy. W tym względzie Komisja stwierdziła, odnosząc się do wykładni systemowej podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, iż wynika z niej, że ostateczne cła, pierwotnie nałożone na produkty objęte zobowiązaniami skarżącej, mogą być automatycznie stosowane jako bezpośredni skutek środka polegającego na wycofaniu przez Komisję przyjęcia tych zobowiązań.
- 121 Rada wskazała, że podstawowe rozporządzenie antydumpingowe i podstawowe rozporządzenie antysubsydyjne nie przewidują wyraźnie „prawdopodobnie najczęstszego” przypadku, w którym – jak w niniejszej sprawie – Komisja wszczęła z własnej inicjatywy dochodzenie w sprawie naruszenia zobowiązania. Ponadto Rada zakwestionowała podejście, zgodnie z którym ze względu na fakt, że ten rodzaj dochodzenia nie został wyraźnie przewidziany w podstawowym rozporządzeniu antydumpingowym i podstawowym rozporządzeniu antysubsydyjnym oraz że rozporządzenia te nie przewidują wyraźnie uprawnienia Komisji do unieważniania faktur w ramach zobowiązania, należałoby uznać, iż praktyka ta jest niezgodna z prawem (zob. również pkt 90 powyżej). Rada dodaje, że pojęcie „faktur w ramach zobowiązania” jako środek do celów zarządzania przyjętymi zobowiązaniami zostało rozwinięte w praktyce decyzyjnej instytucji Unii.
- 122 Zdaniem Rady w niniejszej sprawie nie było możliwe ani konieczne nałożenie tymczasowych cel antydumpingowych i wyrównawczych lub działanie za pośrednictwem rejestracji przywożonych produktów, ponieważ dochodzenie zostało już zakończone, a ostateczne cła ustalone, pomimo jednoczesnego przyjęcia przez Komisję zobowiązań skarżącej i innych chińskich przedsiębiorstw eksportujących. Rada utrzymuje, że cła tymczasowe po prostu poprzedzają jedynie cła ostateczne. W niniejszej sprawie, zdaniem Rady, nie było możliwości cofnięcia się, rejestracja nie miała żadnego sensu, a cła tymczasowe nie mogły już mieć znaczenia, ponieważ zostały zniesione przez cła ostateczne. Rada podnosi, że procedura stosowana przez Komisję stanowiła szczególną procedurę obejmującą, jej zdaniem, utrwaloną praktykę instytucji Unii w porównywalnym kontekście.
- 123 Rada uważa, że w niniejszej sprawie należało ocenić, o które faktury w ramach zobowiązania chodziło, a w następstwie ich unieważnienia zastosować należne cła antydumpingowe i wyrównawcze, które zostały po prostu zawieszane. Rada powołuje się ponadto na wyrok z dnia 21 lutego 1984 r., *Allied Corporation i in./Komisja* (239/82 i 275/82, EU:C:1984:68, pkt 21). Podkreśla ona fakt, że faktury w ramach zobowiązania służą temu samemu celowi, co rejestracje przywozu, a mianowicie umożliwieniu ich prześledzenia.
- 124 Komisja i Rada podkreślają, że argumentacja skarżącej ma w rzeczywistości na celu umożliwienie przedsiębiorstwu korzystania – w braku precyzyjnych przepisów w tym zakresie – z sytuacji, w której, mimo podjęcia zobowiązań przyjętych przez Komisję, mogłoby ono jednak naruszać te zobowiązania, co do zasady, bezkarnie w odniesieniu do sytuacji już zaistniałych.
- 125 Skarżąca twierdzi, że wycofanie przyjęcia zobowiązania stanowi samo w sobie wystarczającą sankcję, ponieważ sprzedaż towarów przez podmiot gospodarczy z zyskiem na rynku Unii staje się znacznie trudniejsza.
- 126 Rada i Komisja utrzymują, że wbrew twierdzeniom skarżącej art. 14 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 24 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego można interpretować w ten sposób, iż pozostawiają one instytucjom Unii zadanie ustanowienia wymogów zgodności w odniesieniu do zobowiązań i ustanowienia procedur w tym zakresie. Instytucje te podkreślają, że artykuły te, zatytułowane „Przepisy ogólne”, przewidują, iż tymczasowe lub ostateczne cła antydumpingowe i wyrównawcze nakłada się w drodze rozporządzenia, a pobiera je państwo członkowskie w formie i wysokości, a także zgodnie z innymi kryteriami ustanowionymi w rozporządzeniu nakładającym te cła.

- 127 Rada i Komisja podkreślają w szczególności, że przepisy przytoczone w pkt 126 powyżej odnoszą się do „innych kryteriów”, które obejmują możliwość monitorowania przestrzegania zobowiązania za pomocą faktur w ramach zobowiązania. W związku z tym można by wywnioskować, że instytucje Unii mają kompetencje do unieważniania faktur w ramach zobowiązania oraz do nakazania organom celnym pobrania ceł „od odnośnego przywozu”. Należy zatem ocenić, czy przepisy te stanowiły wystarczającą podstawę prawną pozwalającą na przyjęcie art. 2 zaskarżonego rozporządzenia.
- 128 W tej kwestii, na wstępie należy zauważyć, iż Trybunał stwierdził już w pkt 58 wyroku z dnia 15 marca 2018 r., *Deichmann* (C-256/16, EU:C:2018:187), do którego odniosła się Komisja na rozprawie, że z brzmienia art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1225/2009 wynika, iż prawodawca Unii nie zamierzał określać w sposób wyczerpujący kryteriów dotyczących pobierania ceł antydumpingowych, które mogą zostać określone przez Komisję.
- 129 Wyrok z dnia 15 marca 2018 r., *Deichmann* (C-256/16, EU:C:2018:187), dotyczył rozporządzenia Komisji, którego art. 1 przewidywał nakazy mające na celu zachowanie poboru ceł antydumpingowych nałożonych na mocy rozporządzenia w sprawie ceł ostatecznych i rozporządzenia rozszerzającego, zobowiązując krajowe organy celne do wstrzymania się z podjęciem decyzji do czasu, gdy Komisja określi stawki, według których należało ustalić te cła, zgodnie z wyrokiem Trybunału stwierdzającym nieważność pierwotnie ustalonych ceł. Tym samym nakaz polegał zasadniczo na tym, że krajowe organy celne powinny czekać na ustalenie, jakie były rzeczywiście należne cła, przed wydaniem rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosków o zwrot przedłożonych przez podmioty gospodarcze, które uiściły rzeczony cła. W związku z tym rozpatrywana w przywołanej sprawie sytuacja dotyczyła kwestii, jaką kwotę początkowo zapłaconych przez strony ceł organy celne powinny zwrócić tym stronom.
- 130 Jednak – w przeciwieństwie do sytuacji będącej przedmiotem wyroku z dnia 15 marca 2018 r., *Deichmann* (C-256/16, EU:C:2018:187) – kwestia podniesiona w niniejszej sprawie, mianowicie nałożenie w czasie ceł antydumpingowych i antysubsydyjnych, które byłyby należne w przypadku braku zobowiązania, które w międzyczasie zostało naruszone lub wycofane, jest objęta jasnymi przepisami art. 8 ust. 10 i art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 13 ust. 10 i art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. W świetle tych jednoznacznych przepisów należy zatem ocenić, czy działanie podjęte przez Komisję w niniejszej sprawie miało podstawę prawną przewidzianą przez prawodawcę, czy też było jej pozbawione, w szczególnym kontekście skutków, jakie można wyciągnąć z wycofania przyjęcia zobowiązania.
- 131 W tym względzie należy przypomnieć, iż z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że przy dokonywaniu wykładni przepisu prawa Unii należy uwzględniać nie tylko brzmienie i cele tego przepisu, lecz także jego kontekst, a także ogół przepisów prawa Unii [zob. wyrok z dnia 8 lipca 2019 r., *Komisja/Belgia* (art. 260 ust. 3 TFUE – sieci szerokopasmowe), C-543/17, EU:C:2019:573, pkt 49 i przytoczone tam orzecznictwo]. Ponadto przy ustalaniu, czy dany przepis ma moc wsteczną, z przepisu musi wynikać jasno, że taki skutek należy mu przypisać (zob. analogicznie wyrok z dnia 24 września 2002 r., *Falck i Acciaierie di Bolzano/Komisja*, C-74/00 P i C-75/00 P, EU:C:2002:524, pkt 119).
- 132 Zamiar prawodawcy, aby wyraźnie uregulować w rozporządzeniach podstawowych konsekwencje naruszenia lub wycofania zobowiązań poprzez stworzenie ram dla sposobu, w jaki cła należne w przypadku braku zobowiązań mogłyby zostać nałożone z mocą wsteczną, wynika z szeregu motywów owych rozporządzeń.
- 133 Motyw 14 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego wskazuje, co następuje:
- „Należy ustanowić procedury zatwierdzania zobowiązań eliminujących dumping i szkodę zamiast nakładania tymczasowych lub ostatecznych ceł. Należy określić konsekwencje naruszenia lub wycofania tych zobowiązań oraz zapewnić możliwość wprowadzenia ceł tymczasowych w przypadkach

podejrzewanego naruszenia lub gdy dla uzupełnienia ustaleń niezbędne jest dalsze postępowanie. Przy zatwierdzaniu zobowiązań należy także ustalić, czy wdrożenie proponowanych zobowiązań nie doprowadzi do zachowań zagrażających konkurencji na rynku”.

134 Motyw 12 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego ma odpowiadającą temu treść.

135 Ponadto motyw 17 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego wskazuje, co następuje:

„W miarę potrzeby należy zapewnić pobór ceł tymczasowych z mocą wsteczną oraz określić okoliczności poboru takich ceł z mocą wsteczną w celu uniknięcia osłabienia środków ostatecznych, które mają być zastosowane. Należy także zapewnić możliwość poboru ceł z mocą wsteczną w przypadkach naruszenia lub wycofania zobowiązań”.

136 Motyw 16 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego jest identyczny.

137 W świetle przypomnianych w ten sposób systematyki i celów rozporządzeń podstawowych, a które pokazują, z jednej strony, zamiar prawodawcy ustanowienia przepisów dotyczących procedur mogących znaleźć zastosowanie w celu wyciągnięcia konsekwencji z wycofania przyjęcia zobowiązania przez Komisję, a z drugiej strony przepisy wskazane w pkt 69 i 70 powyżej, dzięki którym ten zamiar prawodawcy został zrealizowany, należy odrzucić wykładnię zaproponowaną przez Komisję i Radę zmierzającą do wyprowadzenia ze znajdującego się w art. 14 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 24 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego odniesienia do „innych kryteriów” pobierania ceł uprawnienia instytucji Unii, którym powierzono wykonanie rozporządzeń podstawowych, do wymagania, w ramach tego uprawnienia wykonawczego, zapłaty od zainteresowanych przedsiębiorstw wszystkich ceł należnych z tytułu transakcji objętych fakturami w ramach zobowiązania, które to faktury w międzyczasie zostały unieważnione.

138 Wniosek ów odnosi się również do argumentacji Komisji i Rady, zgodnie z którą takie uprawnienie można wywieść z brzmienia art. 8 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, zgodnie z którymi cła są automatycznie stosowane po wycofaniu przyjęcia zobowiązań. Należy bowiem stwierdzić, że takie automatyczne stosowanie jest przewidziane w granicach wyraźnie określonych w art. 8 ust. 10 i art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz w art. 13 ust. 10 i art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.

139 Żaden z pozostałych argumentów przedstawionych przez Komisję i Radę nie jest w stanie podważyć powyższego wniosku.

140 Po pierwsze, co się tyczy twierdzeń Rady przypomnianych w pkt 122 i 123 powyżej, w pierwszej kolejności polegają one w istocie na tym, że cła tymczasowe nie mogą zostać nałożone ze względu na podejrzenia naruszenia zobowiązań na podstawie art. 8 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, ponieważ decyzja o nałożeniu ceł ostatecznych została już podjęta wcześniej. W drugiej kolejności Rada twierdzi również, że posłużenie się fakturami w ramach zobowiązania można zrównać z rejestracją przywozu w rozumieniu art. 14 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego. Wynika z tego, że wyżej wskazane przepisy albo nie znajdują zastosowania do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, albo potwierdzają praktykę w zakresie faktur w ramach zobowiązania.

141 W tym względzie, w odniesieniu najpierw do pierwszego twierdzenia dotyczącego braku możliwości zastosowania w niniejszym przypadku ceł tymczasowych ze względu na wcześniejsze nałożenie ceł ostatecznych należy wskazać, że twierdzenie to – przy założeniu, że jest zasadne – nie może podważyć wniosku, zgodnie z którym rozporządzenia podstawowe przewidują dokładnie określone przypadki, w których cła należne w przypadku naruszenia zobowiązań mogą zostać nałożone z mocą wsteczną. Ponadto, jak słusznie podnosi skarżąca, art. 8 ust. 10 podstawowego rozporządzenia

antydumpingowego i art. 13 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego dotyczą dwóch różnych sytuacji. Tymczasem tylko druga sytuacja zakłada, że „postępowanie, które doprowadziło do podjęcia zobowiązania, nie zostało zakończone”, a zatem że nie zostały ustanowione ostateczne cła.

- 142 Następnie w odniesieniu do podnoszonego zrównania faktur w ramach zobowiązania z rejestracją przywozu w rozumieniu art. 14 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego wystarczy stwierdzić, że przepisy te ograniczają stosowanie środków obowiązkowej rejestracji przywozu do okresu dziewięciu miesięcy. W związku z tym, zakładając nawet, że rejestracja w rozumieniu art. 14 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego może być zrównana z wystawianiem faktury w ramach zobowiązania, zakres czasowy unieważnienia faktur w ramach zobowiązania na podstawie zaskarżonych przepisów przekracza granice określone w podstawowym rozporządzeniu antydumpingowym.
- 143 Co więcej, jeśli chodzi o powołanie się przez Radę na wyrok z dnia 21 lutego 1984 r., *Allied Corporation i in./Komisja* (239/82 i 275/82, EU:C:1984:68, pkt 21), należy stwierdzić, że wyrok ów nie ma wpływu na istnienie uprawnienia Komisji do podjęcia, przy okazji wycofania przyjęcia zobowiązania, środków z mocą wsteczną, a w szczególności nakazania krajowym organom celnym pobrania ostatecznych ceł antydumpingowych i wyrównawczych, jakie pierwotnie były należne. Wskazany wyrok dotyczy bowiem sprawy, w której w następstwie wypowiedzenia zobowiązania Komisja musiała zastosować w jak najkrótszym terminie środki „tymczasowe”, gdy uznała, że takie działanie leży w interesie Unii. W takich właśnie okolicznościach wyjaśniono, że Komisja powinna wykorzystać „dostępne informacje”. W szczególności w pkt 21 tego wyroku wskazano, że ponieważ sam fakt podjęcia zobowiązania pozwala przypuszczać rzeczywiste istnienie dumpingu, nie można wymagać od Komisji wszczęcia ponownego dochodzenia w chwili zakończenia takiego zobowiązania.
- 144 Po drugie, należy odrzucić jako nierozstrzygające dla niniejszego sporu odesłania Rady do motywów 18 i 19 rozporządzenia nr 461/2004 (zob. pkt 104 powyżej). Motywy przytoczone przez Radę nie dotyczą bowiem kwestii retroaktywnego stosowania ceł, które byłyby należne wobec braku zobowiązania, które w międzyczasie zostało wycofane lub naruszone.
- 145 Po trzecie, co się tyczy poczynionych przez Komisję odesłań do pewnych okoliczności lub innych wyroków z dziedziny należności celnych dotyczących niepodpisanych faktur przedstawionych przez importera do odprawy celnej lub też do sytuacji, w których kontrola a posteriori wykazała, że niesłusznie przyznano preferencyjną taryfę celną (zob. pkt 109 powyżej), należy stwierdzić, że przypominane powyżej cele i systematyka rozporządzeń podstawowych stoją na przeszkodzie rozumowaniu przez analogię do wykonywania przepisów celnych.
- 146 Po czwarte, Komisja wskazuje w pkt 49 i następnym odpowiedzi na skargę – w ramach twierdzenia, iż w niniejszej sprawie norma prawna jest szczególnie jasna – że decyzja 2013/423 zawierała, w szczególności w motywach 14 i 15, przepisy informujące o konsekwencjach naruszenia zobowiązań. Komisja i Rada odwołują się również do szeregu wcześniejszych przypadków, z których miałyby wynikać, że obowiązek przedkładania faktur w ramach zobowiązania i możliwość ich unieważnienia nie są nowe, a działanie Komisji w tej sprawie nie stanowi również zmiany wcześniejszej „praktyki” instytucjonalnej.
- 147 Jednakże okres istnienia wskazywanej przez Komisję i Radę praktyki, podobnie jak okoliczność, że skarżąca o niej wiedziała, nie mają wpływu na stwierdzenie, iż praktyka ta jest pozbawiona podstawy prawnej.
- 148 Co więcej, ponieważ rozstrzygnięcie niniejszego sporu nie jest również oparte na twierdzeniach skarżącej dotyczących istnienia podnoszonej wcześniejszej praktyki polegającej na zwolnieniu z ceł antydumpingowych lub wyrównawczych przywozu dokonanego przed wycofaniem przyjęcia zobowiązania, nie ma potrzeby orzekania w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności podnoszonego przez Komisję w tym względzie (zob. pkt 84 powyżej). W każdym razie należy oddalić ten zarzut

niedopuszczalności ze względu na to, że kwestia przeprowadzenia dowodu podnoszonej okoliczności na poparcie żądania nie dotyczy dopuszczalności tego żądania, lecz jego zasadności (zob. analogicznie postanowienie z dnia 27 kwietnia 2017 r., CJ/ECDC, T-696/16 REV i T-697/16 REV, niepublikowane, EU:T:2017:318, pkt 39). Ponadto należy zaznaczyć, że z brzmienia art. 76 lit. f) regulaminu postępowania, a konkretnie sformułowania „w stosownym przypadku” wynika, że skarga nie musi obligatoryjnie zawierać wniosków dowodowych. Jedyną sankcją w przedmiocie wniosków dowodowych jest ich odrzucenie z powodu zwłoki, jeśli zostaną przedstawione po raz pierwszy i bez uzasadnienia opóźnienia, przy składaniu repliki lub dupliki lub w wyjątkowych przypadkach – przed zamknięciem ustnego etapu postępowania lub przed podjęciem przez Sąd decyzji o rozstrzygnięciu sprawy z pominięciem ustnego etapu postępowania (art. 85 §§ 2 i 3 regulaminu postępowania) (zob. podobnie wyrok z dnia 3 lutego 2005 r., Chiquita Brands i in./Komisja, T-19/01, EU:T:2005:31, pkt 71).

- 149 Po piąte, Komisja utrzymuje, że miała na celu wzmocnienie skuteczności zobowiązań, uzupełnienie kompetencji krajowych organów celnych oraz działanie w taki sposób, aby skarżąca nie mogła obejść przeprowadzanych przez owe organy celne kontroli a posteriori, nawet gdyby okazało się, że sprzedawała produkty objęte zobowiązaniem za pośrednictwem powiązanych z Unią importerów, którzy nie byli stronami zobowiązania, to znaczy kanałem sprzedaży niezatwierdzonym przez porozumienie.
- 150 Na wstępie należy zauważyć, że w pkt 31–37 repliki skarżąca ustosunkowała się do twierdzeń Komisji dotyczących podziału kompetencji między krajowymi organami celnymi a instytucjami Unii w niniejszym kontekście (zob. pkt 72 powyżej). W duplice Komisja twierdziła, że podniesione w replice argumenty są nowe, a zatem niedopuszczalne. Na rozprawie zastrzegła jednak możliwość, że skarżąca przedstawiła w rzeczywistości jedynie okoliczności faktyczne. Ponieważ skarżąca uściśliła w tym względzie, że nie miała zamiaru podnosić nowego zarzutu opartego na unijnym kodeksie celnym, należy uznać, iż podniesiony przez Komisję zarzut niedopuszczalności stał się bezprzedmiotowy.
- 151 Jeśli chodzi o zasadność twierdzenia Komisji, należy uznać, że – jak twierdzi skarżąca – wycofanie przyjęcia zobowiązań samo w sobie wywołuje już negatywne skutki dla podmiotu, który się ich podjął, co stanowi istotną sankcję (zob. pkt 125 powyżej). Co więcej, nie chodzi, jak twierdzą Komisja i Rada, o sytuację zbliżoną do bezkarności podmiotu gospodarczego, który naruszył swoje zobowiązania, czy też o sytuację, która pozwoliłaby mu na swobodne czerpanie korzyści z takiego działania. Należy podkreślić bowiem, że nie każde działanie poboru ceł antydumpingowych lub antysubsydyjnych jest zakazane, niemniej instytucje Unii powinny uwzględnić ograniczenia proceduralne przewidziane w tym względzie w podstawowym rozporządzeniu antydumpingowym i podstawowym rozporządzeniu antysubsydyjnym.
- 152 W świetle całości powyższych rozważań należy stwierdzić, że rozporządzenia podstawowe nie mogą stanowić wystarczających podstaw prawnych dla przyjęcia zaskarżonych przepisów.

W przedmiocie zarzutu niezgodności z prawem

- 153 Należy jeszcze zbadać, czy – pomimo braku wystarczającej podstawy prawnej w rozporządzeniach podstawowych – art. 3 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013 mogą stanowić podstawę prawną zaskarżonych przepisów.
- 154 W tym względzie skarżąca opiera swoją skargę również na zarzucie niezgodności z prawem w odniesieniu do art. 3 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013, opartym na podnoszonym naruszeniu art. 8 i art. 10 ust. 5 rozporządzenia nr 1225/2009, a także art. 13 i art. 16 ust. 5 rozporządzenia nr 597/2009, mających zastosowanie w chwili przyjęcia rozporządzeń wykonawczych nr 1238/2013 i nr 1239/2013.

- 155 Artykuł 3 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013 zawierają sformułowanie uprawniające Komisję do zidentyfikowania transakcji, dla których „dług celny powstaje w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu”, jeżeli Komisja wycofa swoją zgodę na zobowiązanie zgodnie z art. 8 ust. 9 rozporządzenia nr 1225/2009 lub art. 13 ust. 9 rozporządzenia nr 597/2009, poprzez przyjęcie rozporządzenia lub decyzji odnoszących się do konkretnych transakcji i stwierdzających niezgodność odpowiednich faktur.
- 156 Skarżąca twierdzi w istocie, że Rada, działając jako organ wykonawczy, a nie jako prawodawca, nie może przekazać Komisji uprawnienia do unieważniania faktur w ramach zobowiązania po zwykłym wycofaniu przyjęcia zobowiązania ani nakazać organom celnym poboru ceł od towarów już dopuszczonych do swobodnego obrotu na obszarze celnym Unii. Argumenty te należy zatem interpretować jako dotyczące w szczególności przepisów art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013.
- 157 Ze względów analogicznych do tych przedstawionych już w pkt 128–140 powyżej, dotyczących ogólnej systematyki podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, należy uwzględnić podniesiony przez skarżącą zarzut niezgodności z prawem odnoszący się do art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013. Po pierwsze, przepisy te nie są bowiem objęte sytuacjami przewidzianymi art. 8 i art. 10 ust. 5 rozporządzenia nr 1225/2009 oraz art. 13 i art. 16 ust. 5 rozporządzenia nr 597/2009, które obowiązywały w chwili przyjęcia rozporządzeń wykonawczych nr 1238/2013 i nr 1239/2013, i nie są z nimi zgodne. Po drugie, również z ogólnej systematyki rozporządzeń nr 1225/2009 i 597/2009 nie wynika, by Rada mogła w drodze rozporządzenia wykonawczego upoważnić Komisję do przewidzenia, bez ograniczenia tej procedury w czasie, że w następstwie wycofania przyjęcia zobowiązania i unieważnienia odpowiednich faktur „dług celny [powinien powstać] w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu [...]”.
- 158 W konsekwencji należy stwierdzić, że art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013 nie mają zastosowania w niniejszej sprawie.

W przedmiocie załącznika C.3 do repliki

- 159 W tych okolicznościach nie ma potrzeby wypowiedzania się w przedmiocie dopuszczalności załącznika C.3 do repliki. Niezależnie bowiem od kwestii, czy rozpatrywany dokument zatytułowany „Monitoring of Undertaking – Finding following the verification visit”, którego nagłówek odsyła do Dyrekcji Generalnej ds. Handlu Komisji, mógł znajdować się w posiadaniu adwokata skarżącej i zostać wykorzystany w niniejszej sprawie, należy stwierdzić, że jest to co najwyżej przykład podejścia administracyjnego, które Komisja przyjęła w konkretnym przypadku, w odniesieniu do którego zresztą nie wykazano, aby dotyczył takich samych okoliczności jak niniejsza sprawa. Z powyższego wynika w istocie, że po stwierdzeniu naruszenia konkretnego zobowiązania Komisja uznała jednak, iż nie było potrzeby podejmowania jakichkolwiek działań. Niemniej w niniejszej sprawie rozstrzygnięcie sporu nie opiera się na porównaniu różnych podejść, jakie Komisja mogła przyjąć w swojej wcześniejszej praktyce w kontekście naruszeń zobowiązań przez zainteresowane podmioty.

Wnioski

- 160 W świetle całości powyższych rozważań należy uwzględnić jedyny zarzut skarżącej i w konsekwencji stwierdzić nieważność zaskarżonych przepisów.

W przedmiocie kosztów

- 161 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu instytucje, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty.
- 162 Ponieważ Komisja przegrała sprawę, należy zgodnie z żądaniem skarżącej orzec, że pokrywa ona, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez skarżącą. Rada pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność art. 2 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/2146 z dnia 7 grudnia 2016 r. w sprawie wycofania przyjęcia zobowiązania w odniesieniu do dwóch producentów eksportujących zgodnie z decyzją wykonawczą 2013/707/UE potwierdzającą przyjęcie zobowiązania złożonego w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej na okres obowiązywania środków ostatecznych w zakresie, w jakim dotyczy on Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd.**
- 2) **Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Jiangsu Seraphim Solar System.**
- 3) **Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty.**

Kanninen

Schwarcz

Iliopoulos

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 8 lipca 2020 r.

Podpisy